

HOUPACÍ KONĚ HOTEL PALACE

txt: Jirka Imlauf

1 Brak

Jen tak aby řeč nestála jsem
jen brak laciná věc
jsem brak s opicí na obálce
čti mě nebo jak chceš

Něco se může stát

Jsem brak ve vaně v noci ve tři
seš jak na vodě loď
jsem brak trochu tý špíny setři
a pak mě do vody hod'

Něco se může stát
tak mě do vody hod'

Otočím se na druhý bok
a ráno zpátky zase otočím se na druhý bok

Něco se může stát

*Otvírák, špunt od lahve se zkaženým vínem, drahý knížky s laciným obalem,
neblahá předtucha, město, kde to smrdí průserem.*

--

2 Jsou

Jsou lidi co se ti zdaj
jsou lidi smetana cukr krém
jsou lidi studenej čaj

Jsou...

Jsou lidi co si to vezmou hned
jsou lidi co ti to daj
jsou lidi včera a lidi teď
jsou tady a ty si tam

Jsou...

*Ale v noci, když všichni usnou, se dá chodit po ulicích, spořádaný občani
spějí a ty neuspořádaný si lížou rány v nonstopech, okouzlení sólovkou
Thurstona Moora a akustickéjma riffama sekáče Scotta McClouda.*

--

3 Vypučený byty

Jsem klíč co si pučujou známý
spím v kapse saka sto let
na chvíli lezu ven až za tmy
v ní šlapu na tenkej led

A víc nemusím

Jsem klíč co si pučujou známý
spím tady ještě je klid
za chvíli nebude já vím
teď spím pak jim otevřu byt

A víc nemusím
víc nemusím
už víc nemusím

A co to je?
všechny ty vášně
všechny ty pokoje

A jezdec na zipu kam dál
na zipu kam dál
pojede na zipu kam dál
na zipu kam dál?

Jak stín ze tmy vypučel květ
jak stín ze tmy vypučel květ
ve vypučenym bytě kvet
ve vypučenym bytě kvet

A co to je?

Tohle vypráví klíč. Nepotřebuje štítek nebo barevněj rozlišovač, protože je uplně červeněj. Naše heslo: s každou písničkou o schod vejš - tady o půl patra.

--

4 většina lidí

V neděli ráno dobrý časy končí
pedály k podlaze je pondělí
v úterý na těle ty prsty jsou čí
a středa večer tejdén rozdělí

Většina lidí žije nějak takhle
většina lidí žije nějak tak
většina lidí žije nějak takhle
většina lidí žije nějak tak
a dál už nejdou

Ve čtvrtek po práci se ztratit v davu
a v pátek v baru ženy šelestí
v sobotu ráno s jednou ztratit hlavu
najít jí v neděli za pelestí

Většina lidí žije nějak takhle
většina lidí žije nějak tak
většina lidí žije nějak takhle
většina lidí žije nějak tak
a dál už nejdou

Variace na Osmý den anebo Friday I'm in love, spíš ale ne, uplně na začátku bylo zbláznění do písne I feel alive in the city od Zitta Swoon. Jedna z těch, která na desce vypadá hodně jinak než před deskou. Producentický duo HonzaOndra se s náma nepáralo. celá jedna prostřední pasáž šla ven a pořád to nebylo uplně ono. A pak to vyřešilo to depesácký piano.

--

5 v noci

V noci se tančí
v noci hledej

v noci je účet otevřenej (2x)
na kolik můžem jít?

To znám nejdem spát
To znám nejdem spát
Co kdyby náhodou?

To znám nejdem spát
To znám nejdem spát
Co kdyby?

A stud je zase tak
tak studenej
a stud je zase tak
tak studenej
všechno se může stát

A stud je zase tak
tak studenej
v noci je účet otevřenej
všechno se může stát

To znám nejdem spát
To znám nejdem spát
Co kdyby náhodou...

To znám nejdem spát
To znám nejdem spát
Co kdyby?

Dostat to ze sebe
ze sebe ven
dostat to ze sebe
ze sebe ven
všechno co můžeš chtít

Sám anděl stál
to sám anděl stál
na rohu jakoby nic
sám anděl stál
sám anděl stál
někde tam byl

Odešli ve dvou
a z noci je den
usnuli k ránu
jako jeden
do sebe schoulený

Sám anděl stál
to sám anděl stál
na rohu jakoby nic
sám anděl stál
to sám anděl stál
někde tam byl

Tuhle Honza Ondra rovnou odpískali, ale kapela využila možnost divoký karty, protože tuhle píseň máme hodně rádi, a prosadili jsme si jí. Holky a kluci na baru v Mumii, oči se klíží, už dávno by nejradši byli v posteli, ale nechce se jim do tmy samotnejm. Co kdyby se objevil - objevila zrovna dneska?

--

6 Jenny

Jenny sedí u topení
a čte si něco skoro spí
v jejím kupé nikdo není
a okno se orosí

Jenny sedí u topení
a píše si s Júlíí
jak u Havelků kafe pění
a s kým ho tam upíjí

Přídou do nebe přídou
přídou do nebe
ty dvě přídou do nebe přídou
přídou do nebe
a mraky poletujou

Jenny sedí u topení
a chvíli nic nemusí
už od Berlína je zpoždění
a Damiel jede s ní

Jenny sedí u topení
a píše si s Julií
jak ve Vídni kafe pění
co s Cassielem upíjí

*Jenny je z Berlína a Julie z Vídně, dvě dobrý duše, který pár let žily v
Ústí, tady si píšou z vlaku esemesky. A taky celej ten svět écéček, kufrů
na kolečkách a kaváren.*

--

7 Kde jsem?

Jsem banánová republika
zmítaná nepokoji
jsem hojivá mast
co ani malou ránu nezahojí
už zase bloudím
jsem blecha v medvědí tlapě
jsem v slepý ulici
na slepý mapě

Kde jsem?

Jsem šachová figura
na strakatý dlažbě
a co hledám
nevím
asi jako každej
utopil jsem sextant
stejně vždycky zradí
a všechno se to točí
touha a světla aut a nadzvukový mládí

Kde jsem?

Jak ven?

V oddělení světel
mají tmu v akci jdu tam
obloha je tady
nízko a tmavě žlutá

V autě jsme s Honzou Brambůrkem poslouchali Sparklehorse, melotron a zakázaný uvolnění - sebelítost. Kuny tý písni říká pohádková. Taky byla původně úplně jiná: taková normální věc, co neurazí, všichni hrajou, co maj, ale co s tím? Honza to ale takhle nechtěl, nic na desce nesmí bejt do počtu.

Ani už nevím, jak se to semlelo, najednou Honza Strnad sedí u bicích v devátý řadě kina a hraje takovou sambu. Nahrává se to na mikrofon o těch devět řad níž, takže hraje i to kino. A pak do toho ten melotron. Nemoh jsem se toho nasytit. Jo, jenže text o tom, jak jsem se ztratil v hypermarketu se klukům moc nelíbil, dostal jsem čas do druhýho dne. A pak to bylo.

--

8 Málo

Pamatuješ jak si řek
tedka je teď
dem ještě dál
a jak jsme skákali do tmy
a snídali ve squatu v pět

Je to jak dejchat
pod hladinou
ten pocit
je to jak dejchat
pod hladinou
ten pocit

A jak jsme sjížděli řeku noci
a sjížděli Soniky a nechtěli spát
a hádali z ruky
jak málo nám stačilo!

Je to jak dejchat
pod hladinou
ten pocit
je to jak dejchat
pod hladinou
ten pocit

Jak málo nám stačilo

Začlo to na basovym riffu, kterej přines Martin. Původně se to mělo jmenovat Aut, text byl postavenej na „v tomhle světě aut/jsem out“ ale celkově nic moc, tak jsem pod sebe sepsal historky, co jsme prožili s Honzou Brambůrkem a Honzou Strnadem, na který si vzpomínám, s lahví vína zalez do kina, když byl volnej den, a byla z toho vzpomínka. První verš - po koncertě v Holandsku - už je světlo, ulice, jdeme spát do squattu, kde jsme měli základnu, a Honza B. říká: „Ty vole, tahle chvíle, jednou za život.“

--

9 Hotel palace 23:15

Zní to trošku jak Twin Peaks a ten hotel ve čtvrt na dvanáct v noci nevypadá o moc přívětivějš. Honza během práce na zpěvech vlez ke klávesám a za čtvrt - půl hodiny tohle nahrál. Nejdřív tomu říkal horrormezzo, protože ruku mu vedl Angelo Badalamenti. Psal jsem mu pak, proč zrovna ve 23:15 a on odpověděl, že je to tam asi ještě strašidelnější v půl třetí ráno, ale že součet těchhle cifer je jedenáct a tolik je písniček na desce. Starej dobrej Lennonovec...

--

10 Déšť

Vítr se opírá
a sázky se vyplácí
vesmír se rozpíná
a opilci kácí

Poslíček s pizzou má
naspěch a zívá
jen s jídlem vycouvá
městem se prodírá

Poslíček s pizzou má
hlad oči červené
je stín co nakrmí
město jen sebe ne

Je slyšet déšť déšť
jakoby nic
je slyšet déšť déšť
o chodník

Jsou místa kde končí
čas a tma začíná
těm místům se každý
kdo jde sám vyhýbá

Vampýre kde číháš
a čí masku si oblík?
Pak jídla v krabicích
padají na chodník

Je slyšet déšť déšť
jakoby nic
je slyšet déšť déšť
o chodník

Je něco ve tmě něco ve tmě
něco je ve tmě
je něco ve tmě něco ve tmě
něco je tam

Neboli smrt poslíčka s pizzou. Když jsme si do Mumie objednali pizzu a nahráli ten rozhovor Petr - servírka, přinesl ji dolu ke vchodu přesně takovej kluk, jako je v tom textu. Vždycky jsem si ho představoval s kšiltovkou. V tý písničce z něj zbyde právě jenom ta kšiltovka a krabice s pizzou na chodníku. Něco ho sežere. Nějaký městský zlo, jak z Kinga.

Ta písnička už byla skoro odpískaná, nahráli jsme jí postaru a moc nás to nebralo, zachránila jí zase dvojka HonzaOndra - dali nám půl hodinu na to jí změnit a my jen vyhodili pár míst. Ale vlastně se s ní udály ještě další věci. Nejdřív jsem tak hodinu chodil ve tmě po rozbořeném baru a zkoušel úplně změnit zpěv a text, pak se drápem chyt přecejenom tenhle, taky přišlo cello, přidělali jsme ty závěrečný vokály... To bylo dobrodružství, s tím přišel Ondra, ať to trošku shodíme, ať je tam něco ujetýho, jako když si Pavement dělaj srandu, tak jsme zpívali všichni na jeden mikrofon. Jenže já to podělal, takže jsme to nepoužili. A když u toho druhý den Ondra nemoh bejt, udělali jsme ústupek tý ujetosti a vzali to spíš vážně - zpívali jsme to postupně každej sám. A taky - od začátku byla myšlenka, ať má na desce hlavní slovo ve zpěvu sem tam taky někdo jinej. Tady přišla ta správná chvíle a byl u toho Martin. Zvládl to za chvílku.

--

11 Doufám

Jak housku mě jednou
upeklo září
a říjen s ní zažene hlad
a půlku z ní potom
nadrobí ptákům
a kousek sní
i listopad

Doufám v cokoli můžu
doufám ještě naděje je
doufám v cokoli můžu
doufám ještě naděje je

Jak housku nás jednou
upeče září
a říjen s ní zažene hlad
a půlku z nás potom
nadrobí ptákům
a kousek sní
i listopad

Doufám v cokoli můžu
doufám ještě naděje je
doufám v cokoli můžu
doufám ještě naděje je
jé

Vlasy učeše vítr
oči namočí mrak (2x)
a zbytek naklonujou

Vlasy učeše vítr
oči namočí mrak
co chybí naklonujou

Doufám v cokoli můžu
snad mě ukolíbáš

Jak je mi?

Nechce se mi psát, že je to zásadní část desky, ale píšu to. Jestli Hotel Palace začíná tím, že to tady smrdí průserem, musí to skončit písničkou o naději, jinak to nemůže bejt - a to píšu, když jsem relativně při smyslech. Jestli je tady ten Fráňa Šrámek a Fiala se zkoušel prokopat ven a Bourek volá kovboje, my se chytáme, čeho můžeme. Svoje tady

sehrála i McCarthyho Cesta i Beck, na konci je slovo finito, ale snad je to jen finito desky. Pak tam ještě Míla při natáčení španělky říká: „Ty vole, to má snad deset minut!“ Poslouchali jsme to s tím v nedomíchaný verzi celý prázdniny a říkali si, jestli to tam nechat, vrátit se nohama na zem a celý to shodit. Ale na co končit písničku o naději skeptickou větou, tak jsme to dali pryč. Chytáme se, čeho můžem.